

БЕРЕГИ ЛЮДСЬКИХ ДОЛЬ

«Рід, родина, народ - безсмертні». Під такою назвою в Берегах відбувся вечір, присвячений 70-річчю утворення місцевої сільської ради та 66-річчю визволення населених пунктів, що входять до її складу, від німецько-фашистських загарбників. У місцевій школі зібралися сивочолі ветерани, молодь, щоб згадати тих, хто наближав довгождану Перемогу, відбудовував зруйноване війною господарство.

Ведучі гортають сторінки історії, мандруючи у сиву давнину. 1687 рік. Саме тоді була збудована в Берегах Свято-Михайлівська церква. В листопаді 1906-го – відкривається однокласне народне училище. На кінець 1912 року в селі налічується 59 хат, де проживало 470 мешканців.

Радянську владу в Берегах проголошували двічі – у 1918 та 1939 роках. У 1940-му утворили Млинівський район, а відтак Берегівську сільську раду. Першим головою був Микола Мислінський, секретарем – Василь Мартинюк. Згодом сільраду очолювали Степан Король, Кіндрат Гуменюк, Володимир Онищук, Трохим Юрченко, Олександр Братарчук, Микола Синюк, Олексій Ярмолук та інші, а

протягом останніх десятиліть – Олексій Шварц, Феодосій Кісільчук, Ігор Ільчук.

На вечорі згадали також ветеранів Великої Вітчизняної війни, тих, хто загинув на фронтах. Знайшлися теплі слова і про секретарів сільради, вчителів, працівників культури, бібліотекарів, медичних працівників.

Перед присутніми виступили колишні голови сільської ради Олексій Шварц та Феодосій Кісільчук, який, до речі, є автором книжки про рідний хутір Гори, де колись налічувалося понад 50 дворів, проте внаслідок так званої політики неперспективності від населеного пункту лишилася тільки одна назва.

І сум, і радість переплелися на вечорі у квітучий вінок спогадів. А щире слово про земляків вдало доповнювалося піснями у виконанні юних артистів – учнів місцевої школи. Це, до речі, відмітила присутня на святі завідувача відділом культури і туризму райдержадміністрації Ірина Полінська. Отже, зусилля завідуючого місцевим будинком культури Володимира Логвинюка, котрий працював над сценарієм свята, не пропали даремно. З чим ми його і вітаємо. Бо хіба можна інакше?!